

som den følger den Linie, som er fælles for den og dens Parti og alle andre Venstrepartier. Men Støtte og Støtte kan jo være to Ting. Det er ikke vor Mening at ville deltage i noget storpolitisk Stormløb mod Regeringen. Det er vort Ønske at opretholde den: „denne Støtte maa ydes i fuld Frihed og i fuld Selvstændighed“. Denne Udtalelse er fremsat i Samlingen 1905—06, Sp. 116, og Taleren er det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Det er fra den Gang, det ærede Medlem var Fører for et lille Støtteparti, det moderate Venstre eller det forhandlende Venstre, hvad det nu hed. Han har givet Udtryk for sine Følelser overfor det Venstreparti, der var ved Magten, i den overmaade forbeholdne Form: Støtte og Støtte er to Ting, og Støtte maa ydes i fuld Frihed og fuld Selvstændighed. Men den Frihed, som det ærede Medlem forbeholdt sig selv den Gang, synes jeg ikke, han maa misunde dem, der nu er det støttende Parti. Derfor synes jeg meget vel, det ærede Medlem kan spare sig al sin Omhu. Det ærede Medlem bør erindre, med hvor lidt han selv opretholdt sit politiske Liv, den Gang han førte Regeringen. Han overlevede en Dagsorden, der sagde: Uanset Erklæringen af 9. Juli o. s. v. Naar man har kunnet overleve dette, har kunnet klare sig med saa lidt Støtte, saa er vi jo i Forhold til den Tid særdeles godt stillede i Henseende til at nyde fornøden Støtte. Derfor tror jeg, at Stillingen ikke just er den, som det ærede Medlem gav Udtryk, da han udtalte, at denne Regering har sagt: Her er jeg, og her bliver jeg. Saa vidt tør jeg ikke opretholde Paastanden, men vi bliver her i hvert Fald, saa længe vi mener at have noget at udrette, og saa længe vi har den nødvendige Basis for at udrette noget.

Finansministeren (Bramsnæs): Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard omtalte en Udtalelse af mig, som gik ud paa, at jeg ikke skulde beklage mig over den Stilling, Venstrepartiet her i Rigsdagen indtog til det forelagte Finanslovsforslag. Denne Stilling gik som bekendt ud paa at tiltage sig al Ære for dette Forslags Udarbejdelse. Jeg gentager, jeg skal ikke beklage mig, lad dem strides om Æren, som tror, de har Del i den; jeg haaber, at den Smule Indflydelse, som dog maaske kan blive tilbage til mig med Hensyn til dette Finanslovsforslag, vil blive hængende i Fremtiden; hvor stor en Del af den paastaaede betydningsfulde og afgørende Indflydelse

og Paavirkning, som Venstre taler om i denne Forbindelse, der vil blive staaende i Fremtiden, det vil Tiden vise. Men jeg nævnte ogsaa særligt dette for at fremhæve den mærkelige Modsætning, der er imellem den Maade, hvorpaa man har taget dette Forslag her i Tinget, og den Maade, hvorpaa man har taget det i Venstres Presse, hvor man jo erklærede, at det her fremsatte Finanslovsforslag var sprængt forinden Forelæggelsen. Saa var der vel ikke saa meget at rose sig af, naar det gjaldt om at vise, hvem det var, der havde frembragt det.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte i sin første Tale, at der i det forelagte Budget intet var at løbe paa til Tillægsbevillingsloven. Jeg tillod mig at gøre opmærksom paa, at der stod budgetteret et Overskud paa 12 Mill. Kr., og disse 12 Mill. Kr. havde det ærede Medlem faaet Øje paa, da han holdt sin næste Tale. Men saa sagde det ærede Medlem: Ja, men der er ikke nok til Tillægsbevillingsloven. Det er dog et Fremskridt; det ærede Medlem har set, at der er noget at løbe paa til Tillægsbevillingsloven, som naturligvis ikke helt kan undgaas nogen Gang. Hvorvidt det er nok eller ikke, det er jo en Skønssag. Men ved Vurderingen af, om det er nok eller ikke, vil jeg bede det ærede Medlem erindre, at der er sket en principiel Forandring med Hensyn til Finanslovens Opstilling; det er ikke længere saaledes, at man udelader Udgifter, som man ved skal afholdes i Aarets Løb, de er alle optaget paa Finansloven, medens de ikke alle var optaget, saa længe det ærede Medlem udarbejdede Finanslovsforslaget. Derfor bliver Skønnet over, hvorvidt der er nok til Tillægsbevillingsloven, at anlægge paa et noget andet Grundlag end det, hvorpaa det var nødvendigt at anlægge det i tidligere Tid. Det vil jeg gerne anmode det ærede Medlem om at have i Erindring, naar han skal vurdere, om der er nok til Tillægsbevillingsloven; det gaar ikke an at anvende de samme Principper, som det var nødvendigt at anvende, den Gang det ærede Medlem udarbejdede Finansloven, for da var det altid meget vanskeligt at faa nok til Tillægsbevillingsloven, fordi der netop i selve Finanslovsforslaget var skabt saadanne betydelige Reserver af Udgifter, som skulde og maatte optages paa Tillægsbevillingsloven.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard omtalte igen denne Besparelse paa 400 000 Kr., som er budgetteret paa Statens Tilskud til Udgifter til Husdyrbrugets Fremme,